

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 814/2014-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnostiach obchodnej spoločnosti United Industries a. s., Šafárikovo námestie 4, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Madejom, PhD., Mýtna 42, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22 CoE 123/2013 z 22. januára 2014 a uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 23. júla 2014, za účasti Krajského súdu v Bratislave a Okresného súdu Bratislava I, takto

rozhodol:

1. Základné práva obchodnej spoločnosti United Industries a. s., podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave

sp. zn. 22 CoE 123/2013 z 22. januára 2014 a uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 23. júla 2014 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22 CoE 123/2013 z 22. januára 2014 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 23. júla 2014 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Obchodnej spoločnosti United Industries a. s., priznáva úhradu trov konania v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov), ktorú jej je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. Róberta Madeja, PhD., Mýtne 42, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Obchodnej spoločnosti United Industries a. s., priznáva úhradu trov konania v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov), ktorú jej je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. Róberta Madeja, PhD., Mýtne 42, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnostiam nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

I.1 Sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 4666/2014

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti United Industries a. s., Šafárikovo námestie 4, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Madejom, PhD., Mýtne 42, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 11. februára 2013 (ďalej len „uznesenie z 11. februára 2013“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 22 CoE 123/2013 z 22. januára 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že žalobkyňa – obchodná spoločnosť LABASTREX SERVICES LIMITED, 4th Floor Lawford House, Albert Place, London [právna predchodkyňa obchodnej spoločnosti MIRACOM LLC, 910 VT RT, 14N E Montpelier, Vermont, Spojené štáty Americké (ďalej len „obchodná spoločnosť MIRACOM“ alebo „povinná“)], sa žalobou doručenou okresnému súdu 28. februára 2008 domáhala od sťažovateľky zaplata sumy 530 146,72 € s príslušenstvom. Dňa 12. apríla 2010 okresný súd uznesením pripustil, aby do konania vedeného pod sp. zn. 33 Cb 215/2008 na miesto doterajšej žalobkyne vstúpila obchodná spoločnosť MIRACOM. Okresný súd rozsudkom č. k. 33 Cb 215/2008-297 z 20. januára 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 20. januára 2011“) zaviazal sťažovateľku zaplatiť obchodnej spoločnosti MIRACOM sumu 530 146,72 € s príslušenstvom. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu z 20. januára 2011 rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob 343/2011-455 z 29. mája 2012 tak, že rozsudok prvostupňového súdu zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu, pričom obchodnú spoločnosť MIRACOM zaviazal zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 59 349 € (ďalej aj „exekučný titul“). Sťažovateľka sa následne 18. júla 2012 obrátila na súdneho exekútora s návrhom na vykonanie exekúcie. Okresný súd o žiadosti súdneho exekútora z 26. júla 2012 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol uznesením z 11. februára 2013 tak, že ju zamietol. O odvolaní sťažovateľky proti označenému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky *„Prvostupňový aj odvolací súd odôvodnili svoje rozhodnutie zamietnuť žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tým, že nebolo nijakým spôsobom preukázané, že povinný má majetok na území Slovenskej*

republiky, čím nie daná ani právomoc slovenských súdov. S takýmto záverom a odôvodnením napadnutých uznesení sa sťažovateľ v žiadnom prípade nestotožňuje a považuje ich za *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti). ...

V predmetnej veci sa nemôžu na oprávneného prenášať oprávnenia a povinnosti, ktorými disponuje výlučne súdny exekútor až po vydaní poverenia. V možnostiach oprávneného predsa nie je zisťovať, či povinný má alebo nemá na území Slovenskej republiky majetok. Zákonné oprávnenie na toto zistenie má práve poverený súdny exekútor, ktorý tieto oprávnenia získava až po vydaní poverenia. Vzhľadom na okolnosti prípadu je však nepochybné, že povinný je na území Slovenskej republiky činný, tým, že súdy odmietli udeliť poverenie na vykonanie exekúcie *de facto* znemožnili súdnemu exekútorovi zistiť majetok povinného nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky.

V tejto súvislosti poukazujeme na arbitrárny a svojvoľný postup prvostupňového a odvolacieho súdu. Rešpektujeme, že príslušnosť exekučného súdu je daná v zmysle ust. § 45 ods. 2 Exekučného poriadku. Výklad a aplikácia uvedeného ustanovenia však musí byť vykonaná ústavne konformným spôsobom, rešpektujúcim základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu a právo na ochranu jeho majetku...

V napadnutých rozhodnutiach súdy nezohľadnili, že povinný v prvostupňovom konaní vo veci samej vedenej na Okresnom súde Bratislava I (č. k. 33 Cb/215/2008) zaplatil súdny poplatok za podanie žalobného návrhu vo výške 31 768,50 EUR a následne zaplatil súdny poplatok za podanie dovolania vo výške 63 537,- EUR. Tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že povinný disponuje majetkom, ktorého časť mal minimálne v čase poplatkovej povinnosti umiestený v obvode Okresného súdu Bratislava I, ktoré sa v tom čase stalo platobným miestom. Odvolací súd na predmetné skutočnosti nijakým spôsobom neprihliadol a to aj napriek tomu, že sťažovateľ na ne vo svojich podaniach poukazoval. Ekonomickú aktivitu povinného v Slovenskej republike preukazuje ďalej aj samotný exekučný titul vrátane jeho odôvodnenia.

Prenášanie ďalšieho dôkazného bremena na oprávneného vo veci, v ktorej sú jeho možnosti obmedzené, považuje sťažovateľ za výrazný zásah do práva na súdnu ochranu. Je to práve súdny exekútor, ktorý po vydaní poverenia ako orgán verejnej moci disponuje oprávneniami na zistenie majetku povinného podliehajúcim exekúcii. Súdny exekútor

v rámci svojich oprávnení môže napr. dopytom príslušných bankových inštitúcií zistiť, v ktorej banke povinný disponuje bankovými účtami na území Slovenskej republiky (z ktorých platil súdne poplatky). Súdny, ktoré žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietli, nevzali do úvahy, že majetok povinného v podobe peňažných prostriedkov na bankových účtoch je možné zabezpečiť až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a prehliadli zrejmý dôkaz o majetku v podobe zaplatených súdnych poplatkov v nemalej výške.

Sme presvedčení, že ústavne konformný výklad právomoci slovenských súdov by nemohol sťažovateľovi odňať možnosť viesť exekučné konanie na území Slovenskej republiky len z toho dôvodu, že sťažovateľ nemá presnú možnosť získať informácie o majetku povinného na území Slovenskej republiky. Je neprípustné, aby na jednej strane slovenský súd v konaní vo veci samej priznal sťažovateľovi právo v podobe právoplatného a vykonateľného rozsudku a na strane druhej ho sťažovateľ nemohol vykonať v jeho druhej fáze (vo vykonávacom/exekučnom konaní) z dôvodu, ktorý je ústavne neakceptovateľný. “.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka uvádza, že «pod pojem „majetok“ podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd subsumovať aj „budúci majetok“, na ktorého získanie existuje legitímna nádej, nepochybne teda aj právoplatne judikovanú pohľadávku na zaplatenie trov súdneho konania. Zmarením legitímnej nádeje tak dochádza k zásahu do práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy. Legitímnosť nádeje odôvodňujeme judikovanou pohľadávkou, ktorú by bolo možné uspokojiť v prípade, pokiaľ by súdy poskytli sťažovateľovi právnu ochranu majetku vo forme vydania poverenia na vykonanie exekúcie za účelom vymoženia pohľadávky na zaplatenie trov konania.».

Porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy odôvodňuje sťažovateľka tým, že «Na jednej strane sporu vystupuje povinný, ktorému ako „schránkovej firme“ založenej v Spojených štátoch amerických nič nebránilo v tom, aby viedol šikanózne konanie o zaplatenie finančnej sumy veľkého rozsahu na území

Slovenskej republiky. Povinný bol v súdnom konaní pred slovenskými súdmi neúspešný a bol zaviazaný zaplatiť trovy konania; túto povinnosť si však nesplnil. Napriek tejto skutočnosti sa oprávnenému (sťažovateľovi) upiera možnosť domôcť sa svojich právoplatne priznaných nárokov na súde.

Považujeme to za vážny zásah do práva na súdnu ochranu a práva na rovnosť účastníkov v konaní. Porušenie zásady rovnosti účastníkov v konaní vyplýva aj z tej skutočnosti, že povinný pri používaní takéhoto výkladu od počiatku civilného procesu de facto neniesol žiadne riziko z neúspechu v spore, pričom uplatňoval svoj nárok prostredníctvom „schránkovej“ spoločnosti, na ktorú boli zmluvou o postúpení pohľadávky prevedené nároky značného rozsahu ním neúspešne uplatňované v súdnom konaní.

Napadnutým rozhodnutím súd zašiel až tak ďaleko, že povinnému v skutočnosti priznal exekučnú imunitu na území Slovenskej republiky. Bez ohľadu na to v koľkých sporoch bude povinný neúspešný, plniť svoje povinnosti na náhradu trov z týchto súdnych konaní nebude musieť.

Máme za to, že ide o nedôvodné zvýhodnenie jedného z účastníkov civilného procesu a odopretie možnosti oprávneného konať pred súdom; zvlášť ak uvážime, že povinný môže disponovať značným množstvom finančných prostriedkov na účtoch aj v Slovenskej republike. Oprávnenému nebolo napadnutým rozhodnutím ani len umožnené, aby súdny exekútor zistil, v ktorej banke bankové účty povinného existujú.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je sťažovateľ toho názoru, že v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj pred odvolacím súdom došlo k takým zásahom do jeho práv a do princípu rovnosti účastníkov konania, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.».

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti United Industries a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

princíp rovnosti účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 22 CoE/123/2013-41 zo dňa 22. 1. 2014 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 Er/1612/2012-33 zo dňa 11. 2. 2013 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 22 CoE/123/2013-41 zo dňa 22. 1. 2014 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 Er/1612/2012-33 zo dňa 11. 2. 2013 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi spoločnosti United Industries a. s. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 340,90 EUR, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Róberta Madeja, PhD., advokáta, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 814/2014 z 25. novembra 2014 prijal sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 22 CoE 123/2013 z 22. januára 2014 na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predseda krajského súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr 3528/2014 z 23. decembra 2014 ústavnému súdu oznámil, že predsedníčka senátu 22 CoE krajského súdu zotrváva na stanovisku k sťažnosti sťažovateľky obsiahnutom v prípise krajského súdu sp. zn. Spr 3528/2014 zo 17. októbra 2014. V označenom prípise zákonný sudca v predmetnej veci uviedol, že považuje sťažnosť sťažovateľky za nedôvodnú, keďže tým, že nebola daná príslušnosť okresného súdu v súlade s § 45 ods. 3 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 15. januára 2015 oznámil, že zotrváva na svojej argumentácii uvedenej v sťažnosti.

I.2 Sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 10441/2014

Ústavnému súdu bola 25. augusta 2014 doručená sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatočného protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 23. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“; spolu len „sťažnosť z 25. augusta 2014“).

Okresný súd napadnutým uznesením zastavil exekúciu vedenú pod sp. zn. 2 Er 1612/2012 podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Sťažovateľka na odôvodnenie porušenia svojich práv podľa ústavy a dohovoru, ako aj dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu používa argumentáciu totožnú s tou, ktorá je obsiahnutá v sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, a na jej základe navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti z 25. augusta 2014 na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti United Industries a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

princíp rovnosti účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 Er/1612/2012-44 zo dňa 23. 7. 2014 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 2 Er/1612/2012-44 zo dňa 23. 7. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi spoločnosti United Industries a. s. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 340,90 EUR, ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Róberta Madeja, PhD., advokáta, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 723/2014 z 3. decembra 2014 sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 23. júla 2014 prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti z 25. augusta 2014 na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka okresného súdu na výzvu ústavného súdu reagovala prípisom sp. zn. Spr 3646/2014 zo 7. januára 2015, ku ktorému pripojila vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. Gabriely Buľubášovej, obsahom ktorého bol prehľad úkonov vykonaných v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 1612/2012.

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 17. marca 2015 oznámil, že zotrváva na svojej argumentácii uvedenej v sťažnosti z 25. augusta 2014.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka oboma sťažnosťami napadla porušenie tých istých práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu v tom istom exekučnom konaní, v rámci ktorého vystupuje ako oprávnená, ústavný súd uznesením sp. zn. PLS. ÚS 6/2014 zo 17. decembra 2014 veci sťažovateľky vedené pod sp. zn. II. ÚS 814/2014 a sp. zn. I. ÚS 723/2014 spojil na spoločné konanie, ktoré je vedené ďalej pod sp. zn. II. ÚS 814/2014.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu krajského súdu, ako aj predsedníčky okresného súdu, že netrujú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo ako vecne správne potvrdené uznesenie okresného súdu z 11. februára 2013 o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a napadnutým uznesením okresného súdu, ktorý na tomto

základe exekúciu vedenú týmto súdom pod sp. zn. 2 Er 1612/2012 zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu

Nosnou námietkou sťažovateľky je jej tvrdenie, že krajský súd v napadnutom konaní, v rámci ktorého žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu nedostatku právomoci všeobecného súdu, preniesol na sťažovateľku ako oprávnenú oprávnenia a povinnosti, ktorými disponuje len súdny exekútor po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, keďže v možnostiach oprávneného nie je zisťovať, či povinný má alebo nemá majetok na území Slovenskej republiky. Podľa sťažovateľky krajský súd tým, že aplikoval ústavne nekonformný výklad § 45 ods. 2 Exekučného poriadku a postupoval arbitrárne, resp. svojvoľne, čím zároveň došlo k *denegatio iustitiae* – odmietnutiu spravodlivosti. Obdobnou argumentáciou odôvodňuje sťažovateľka porušenie svojich ústavou garantovaných práv aj napadnutým uznesením okresného súdu.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu z 11. februára 2013 o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vyplýva, že súd prvého stupňa s poukazom na § 37 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom“ (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak právomoc slovenských súdov je daná, ak osoba, proti ktorej smeruje návrh, resp. žaloba, má na území Slovenskej republiky bydlisko alebo sídlo a ak ide o majetkové práva, ak tu má majetok)] dospel k záveru o nedostatku právomoci všeobecných súdov v Slovenskej republike, keďže „*Je nepochybné, že povinný nemá na území Slovenskej republiky sídlo*“, a oprávnená, ktorá žiada vykonať exekúciu, nijako nepreukázala, že povinná na území Slovenskej republiky majetok má.

Zo spisu vzťahujúceho sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 1612/2012 vyplýva, že sťažovateľka (oprávnená, pozn.) doručila súdnemu exekútorovi JUDr. Bohumilovi Kubátovi (ďalej len „súdny exekútor“) 19. júla 2012 návrh na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bola obchodná spoločnosť MIRACOM zaviazaná zaplatiť sťažovateľke trovy konania v sume 59 349 €. Súdny exekútor 26. júla 2012 požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu. Okresný súd podaním z 27. júla 2012 vyzval súdneho exekútora, aby v súlade s § 40 Exekučného poriadku vyžiadal od oprávnenej (sťažovateľky, pozn.) doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie, ktorým by (okrem iného) preukázala právnu subjektivitu povinnej a predložila doklad preukazujúci, že povinná je vlastníčkou hnutel'ného alebo nehnuteľného majetku, prípadne má vedený účet v peňažnom ústave v Slovenskej republike v okrese Bratislava I, prípadne iné doklady, na základe ktorých možno predpokladať, že povinná má v Slovenskej republike v okrese Bratislava I majetok podliehajúci exekúcii. Oprávnená na výzvu reagovala podaním doručeným okresnému súdu 23. augusta 2012, v ktorom namietla, že právna subjektivita povinnej bola vyriešená v základnom konaní, výsledkom ktorého je rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, a zároveň uviedla, že nedisponuje oprávnením na zistenie majetku povinnej. S odkazom na konanie vo veci samej sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že povinná zaplatila ako žalobkyňa súdny poplatok za podanie žalobného návrhu v sume 31 768, 50 €, čo by malo preukazovať, že povinná mala v obvode okresného súdu umiestnený majetok. Okresný súd následne s odkazom na § 40 Exekučného poriadku a § 37 zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, *„nakoľko oprávnený ani súdny exekútor súdu nepreukázali, že povinný má majetok na území Slovenskej republiky“* (citované z uznesenia okresného súdu z 11. februára 2013, pozn.).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vychádzal pri ústavnom prieskume veci sťažovateľky zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo, alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

Ústavný súd k tomu ďalej uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu (vrátane rozhodnutia všeobecného súdu v exekučnej veci) musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v kontexte danej veci v súlade s dohovorom, najmä v súlade s právom na prístup na súd a právom na spravodlivé prejednanie veci). Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že dohovor a k nemu sa vzťahujúca judikatúra predstavujú pre vnútroštátne orgány záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov

práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (m. m. I. ÚS 49/01, I. ÚS 230/03).

Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že prípadné porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 36 listiny) a jeho porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru možno posudzovať spoločne, keďže nie sú medzi nimi zásadnejšie odlišnosti (m. m. IV. ÚS 195/07).

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania alebo ak by rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkolvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takehoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06).

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejaviť nielen vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade

s procesnými predpismi. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj krajský súd a okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne všeobecné súdy rešpektovali, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Podľa § 1 zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom účelom tohto zákona je ustanoviť, ktorým právnym poriadkom sa spravujú občianskoprávne obchodné, rodinné, pracovné a iné podobné vzťahy s medzinárodným prvkom, upraviť právne postavenie cudzincov, ako aj ustanoviť postup slovenských justičných orgánov pri úprave týchto vzťahov a rozhodovanie o nich a tým napomáhať medzinárodnej spolupráci.

V súlade s § 2 zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.

V súlade s § 37 zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom ak ďalej nie je ustanovené inak, právomoc slovenských súdov je daná, ak osoba, proti ktorej smeruje, návrh má na území Slovenskej republiky bydlisko alebo sídlo, a ak ide o majetkové práva, ak tu má majetok.

Podľa § 45 ods. 2 Exekučného poriadku miestne príslušný súd je všeobecný súd povinného. Ak povinný nemá všeobecný súd v Slovenskej republike, príslušný je súd, v ktorého obvode má povinný majetok; ak je niekoľko príslušných súdov, rozhoduje súd, ktorému bola žiadosť doručená ako prvému.

Podľa § 40 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor vyzve toho, kto podal návrh na vykonanie exekúcie, aby nesprávny, neúplný alebo nezrozumiteľný návrh opravil alebo doplnil v lehote, ktorú určí a ktorá nesmie byť kratšia ako desať dní. Poučí ho aj o tom, ako treba opravu alebo doplnenie urobiť.

Podľa § 40 ods. 2 Exekučného poriadku ak oprávnený napriek výzve exekútora v určenej lehote neopraví alebo nedoplní návrh, v dôsledku čoho nemožno v exekučnom konaní pokračovať, alebo ak nepriloží exekučný titul, súd exekučné konanie na návrh exekútora zastaví. O týchto následkoch musí byť oprávnený poučený.

Vzťah Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a Exekučného poriadku ako *lex generalis a lex specialis* vyplýva z textu § 251 ods. 4 OSP, v zmysle ktorého sa na exekučné konanie podľa osobitného predpisu, ktorým je Exekučný poriadok, použijú ustanovenia predchádzajúcich častí Občianskeho súdneho poriadku, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak.

Práve tento vzťah dvoch kódexov sa pri preskúvaní právomoci súdov Slovenskej republiky v exekučnej veci konať prejaví nevyhnutnosťou prihliadať na právnu úpravu podmienok konania vyplývajúcu z § 103 a § 104 OSP.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa § 104 ods. 2 OSP ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Právomoc všeobecného súdu je podmienkou konania (vrátane exekučného konania), ktorú je povinný všeobecný súd skúmať *ex offio* a ktorej nedostatok predstavuje neodstrániteľnú prekážku, pre ktorú súd konanie zastaví. Preskúmanie podmienky konania – právomoci všeobecného súdu vo veci konať musí predchádzať preskúmaniu vecnej a miestnej príslušnosti všeobecného súdu konať vo veci (v podmienkach prerokúvanej veci § 45 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku). Pokiaľ všeobecný súd zaťažil oprávnenú zisťovaním informácií o majetku povinnej ako skutočnosti determinujúcej založenie právomoci všeobecného súdu v Slovenskej republike, ktorú je všeobecný súd povinný skúmať *ex offio*, zaťažil ju neprimeraným bremenom, ktoré ju v konečnom dôsledku zbavilo možnosti domáhať sa svojho práva na exekučnom súde.

V súlade s § 40 Exekučného poriadku môže súdny exekútor vyzvať oprávneného, aby nesprávny, neúplný alebo nezrozumiteľný návrh opravil alebo doplnil. S prihliadnutím na § 39 ods. 1 Exekučného poriadku neúplným, nesprávnym alebo nezrozumiteľným návrhom na vykonanie exekúcie je návrh, z ktorého nie je zjavné, ktorému exekútorovi je určený, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, nie je podpísaný a datovaný, neobsahuje meno, priezvisko, bydlisko účastníkov, prípadne bydlisko zástupcov, údaj o štátnom občianstve, ak je účastníkom fyzická osoba, názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, pokiaľ je pridelené, ak je účastníkom právnická osoba, a presné označenie exekučného titulu, vymedzenie vymáhaného nároku, prípadne označenie dôkazov, ktorých sa oprávnený dovoľáva.

K podstatným náležitostiam návrhu na vykonanie exekúcie však nepatria údaje o majetku povinného (preukazujúce, že povinný je vlastníkom hnutel'ného alebo nehnuteľného majetku, prípadne má vedený účet v peňažnom ústave v Slovenskej republike,

alebo na základe ktorých možno predpokladať, že povinný má v Slovenskej republike majetok podliehajúci exekúcii), a to aj z dôvodu nedostatku právnych nástrojov oprávneného na získanie (zistenie) uvedených údajov. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd hodnotí ako ústavne neudržateľný záver okresného súdu prezentovaný v jeho uznesení z 11. februára 2013, s ktorým vyslovil súhlas krajský súd vo svojom napadnutom uznesení, podľa ktorého s odkazom na § 40 Exekučného poriadku „*oprávnený ani súdny exekútor súdu nepreukázali, že povinný má majetok na území Slovenskej republiky*“.

V súlade s § 34 v spojení s § 35 Exekučného poriadku takýmto oprávnením zisťovania majetku povinného pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie nedisponuje ani súdny exekútor, keďže ten môže požiadať o súčinnosť tretie osoby podľa § 34 len po preukázaní svojho poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44) a len v súvislosti s vykonávaním tejto exekúcie.

Zásada rovnosti strán sa v konaní pred všeobecným súdom prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje všeobecný súd (m. m. PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02).

Keďže v prerokúvanej veci exekučný súd preniesol bremeno zisťovania majetku povinnej na oprávnenú, hoci bolo výlučnou povinnosťou exekučného súdu skúmať predovšetkým a v prvom rade, či má právomoc konať v napadnutom exekučnom konaní a na ten účel sám zistiť, či povinná má na území Slovenskej republiky majetok, nepriamo svojím procesným excesom zároveň zvýhodnil povinnú a porušil tým aj základné právo sťažovateľky na rovnosť účastníkov v konaní.

Ústavný súd, posudzujúc obsah zásadnej argumentácie sťažovateľky, ako aj dotknutej časti spisovej dokumentácie vzťahujúcej sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 1612/2012 a odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, dospel k záveru, že krajský súd napadnutým uznesením porušil tak základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy a základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.

47 ods. 3 ústavy, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Totožnou argumentáciou sťažovateľka odôvodnila aj namietané porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Právnym podkladom napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým exekúciu vedenú pod sp. zn. 2 Er 1612/2012 zastavil, bolo v súlade s § 44 ods. 3 Exekučného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu, vo vzťahu ku ktorému ústavný súd vyslovil porušenie práv sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru. Za týchto okolností ústavný súd v záujme poskytnutia účinnej ochrany právam sťažovateľky v rámci materiálnej ochrany ústavnosti dospel k záveru, že je potrebné vysloviť aj porušenie základných práv sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu (bod 1 výroku tohto nálezu). Pochybenie krajského súdu vyústilo do napadnutého uznesenia, ktoré vytvorilo podklad pre vydanie napadnutého uznesenia okresného súdu, čo sa musí nevyhnutne prejaviť aj v ústavnej (ne)udržateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, s výnimkou prípadov, kedy dôjde k jeho následnej procesnoprávnej konvalidácii. K takejto konvalidácii však v prerokúvanej veci nedošlo, keďže okresný súd napadnutým uznesením exekúciu zastavil.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zrušeniu napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 22 CoE 123/2013 z 22. januára 2014 a napadnutého uznesenia

okresného súdu sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 23. júla 2014 (bod 2 výroku tohto nálezu) sa v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) otvára priestor na to, aby sa krajský súd a následne prípadne aj okresný súd samy vyrovnali s ochranou práv hmotného charakteru. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľky nevyhovel, uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom (bod 5 výroku tohto nálezu).

III.

V zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

V zmysle čl. 127 ods. 2 tretej vety ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd rozhodol, že krajský súd uznesením sp. zn. 22 CoE 123/2013 z 22. januára 2014 a okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 1612/2012 z 23. júla 2014 porušili ústavou a dohovorom garantované práva sťažovateľky, zrušil napadnuté uznesenia krajského súdu a okresného súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V súlade s § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde bude krajský súd v ďalšom konaní vo veci sťažovateľky viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v časti II tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. Róbertom Madejom, PhD., Mýtina 42, Bratislava. Sťažovateľka si prostredníctvom právneho zástupcu uplatnila nárok na úhradu trov konania, pričom ich výšku v každej zo sťažností vyčíslila na sumu 340,90 €.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 € (za 4 úkony urobené v roku 2014). Úhradu priznal za štyri úkony právnej služby vykonané (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažností) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

V sťažnosti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavný súd priznal sťažovateľke úhradu za dva úkony vykonané v roku 2014 po 134 €, t. j. spolu 268 €, režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2014 po 8,04 €, čo spolu po zvýšení o 20 % DPH (právny zástupca sťažovateľky je platcom DPH, pozn.) predstavuje sumu 340,90 € (bod 3 výroku tohto nálezu). V sťažnosti z 25. augusta 2014 smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd priznal sťažovateľke úhradu za dva úkony vykonané v roku 2014 po 134 €, t. j. spolu 268 €, režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2014 po 8,04 €, čo spolu po zvýšení o 20 % DPH

(právny zástupca sťažovateľky je platcom DPH, pozn.) predstavuje sumu 340,90 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania sú krajský súd, ako aj okresný súd povinné zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015